



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **Y. T.**,
státní příslušník X,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2019, č. j. CPR-33098-7/ČJ-2018-930310-V234, o s. v.,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou K. s. v P. dne 8. 11. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí P. Č. r., K. ř. p. S. k., o. c. p., o. p. k., p. a e. (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 9. 2018, č. j. KRPS-146303-44/ČJ-2018-010026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci s. v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit v. na ú. č. s. E. u., v d. X r. od okamžiku, kdy pozbude o. k p. na ú. Č. r., přičemž doba k v. byla určena v d. X d. od právní moci rozhodnutí. Současně správní orgán I. stupně konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující v. ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobce v Č. r. vykonával p., ačkoli nedisponoval řádným p. k z. na ú. Č. r. Spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobci byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jeho práv. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit v. na ú. č. s. E. u., byla stanovena v zákonném rozmezí a odpovídá okolnostem daného případu. V řízení nevyšly najevo žádné konkrétní překážky s v. spojené, důsledek rozhodnutí nebude nepřiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalobce v podané žalobě předně namítá, že se nedopustil v. n. z. V. p. žalobce na ú. Č. r. byl v souladu se zákonem, neboť žalobce disponoval platným p. p. vydaným na období od X do X na p. D. v o. v. b. pro m. Ch. Žalobce uvádí, že se na místě k. dne X nacházel z vůle svého z. o. společnosti K. s.r.o., IČO X (dále jen „K.“), jelikož mezi jeho z. a o. s. Č., s.r.o., IČO X (dále jen „Č.“), probíhala s. na základě s. o s.
4. Žalobce přitom nesouhlasí ani se závěry závazného stanoviska m. v. Č. r. ze dne X, č. j. MV-123606-2/OAM-2018, jelikož na U. i nadále probíhá dlouhodobý vnitrostátní o. (v.) k., který nepolevuje na intenzitě, přičemž mezi m. jsou p. v. j. i c. o. Je tak zcela jisté, že se v rámci celé U. vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo.
5. Dále žalobce (toliko obecně) namítá, že správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány nadto porušily též ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 správního řádu. S ohledem na shora uvedené proto nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání napadeného (prvostupňového) rozhodnutí.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě pro stručnost odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Uvedla, že neshledala ve svém postupu pochybení, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

1. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout

z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne X byl žalobce vykonávající d. p. na p. při s. ch. z. při p. k. v o. H. u V. č. p. X v areálu o. s. Č., neboť se sice prokázal p. u. c. d., ve kterém bylo vylepeno v. v. Č. r. pro s. S. (v. t. X, účel p. X) s platností od X do X, nepředložil však p. k z. ani žádný jiný doklad, který by ho opravňoval k v. z. na ú. Č. r. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci s. v. a byl v. za přítomnosti tlumočníka.
3. Žalobce při v. uvedl, že na ú. Č. r. přicestoval spolu s m. dne X přímo z U. za účelem p., kterou si domluvil již na U. se s. K. P. z této s. I. jim však po příjezdu sdělil, že zde pro ně není p., posléze jim našel p. H. u V. na p. s ch., kde podle jeho slov mohli na p. p. Žalobce p. na základě ú. d., žádné dokumenty nepodepisoval ani u sebe žádné neměl. Žalobce vypověděl, že ví, že v Č. r. může p. pouze s p. p. k z., ale bylo mu řečeno, že zde p. může. P. zde t. t. s úmyslem p. další m., za každý t. do té doby dostal zálohu po X Kč (poprvé mu byla v. I. a poté jiným p.), přičemž mu byla slíbena o. ve výši X – X Kč za X h. p. P. p. dostal od R., který mu také p. z. a k. R. nadto vedl jeho d., p. d. měl od X do X hod od p. do s. Žalobce uvedl, že se chce vrátit zpět na U. a že mu není známa žádná překážka, která by bránila jeho vycestování.
4. Součástí spisu jsou dále rozhodnutí Ú. p. Č. r. – k. p. v P., ze dne X, č. j. CRA-475/2018-za, o p. k z.; sdělení Ú. p. Č. r. ze dne X; závazné stanovisko M. v. k možnosti vycestování žalobce na U. ze dne X a sdělení s. K. k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne X. Správní orgán I. stupně vyrozuměním ze dne X vyzval žalobce k seznámení s podklady a poučil ho o možnosti vyjádřit se k nim, přičemž tohoto svého práva žalobce využil.
5. Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, a to se shodnou argumentací, jakou nyní předkládá v žalobě. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko m. v. ze dne X včetně podkladů pro jeho vydání. Žalovaná v té návaznosti poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Posléze bylo vydáno napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žaloby soudem

6. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce např. obecně namítal (parafrázoval), že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce tak sice velmi obecně naznačil možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nerozporoval žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (kromě již výše zmíněného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložil ani podklady jiné (žalobce kupříkladu netvrdil, natož aby prokazoval, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací). Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve

vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

7. Žalobce zejména namítá, že se nedopustil v. n. z., neboť na ú. Č. r. disponoval p. p. p. vydaným Ú. p. Č. r. – k. p. v P., ze dne X, a to na období od X do X, na p. D. v o. v. b. pro místo Ch. Žalobce argumentuje, že se na místě k. (u s. Č.) dne X nacházel z vůle svého z. K., neboť právě mezi jeho z. a s. Č. probíhala s. na základě s. o s. V. p. žalobce na ú. Č. r. tak byl v souladu se zákonem.
8. K tomu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla (viz str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí), že žalobce prokazatelně p. v Č. r. bez p. ke k. z., při jehož v. byl z. (k.). Žalovaná konstatovala, že žalobce sice disponoval p. p. pro K., nicméně p. pro s. Č., na kterou se vydané p. p. nevztahovalo. Žalobce mohl p. ve s. K. jako d. v o. v. b. s m. v. p. v o. Ch., nikoli však u s. Č. v H. u V. jako s. ch. Tento závěr byl podle žalované správním orgánem I. stupně náležitě odůvodněn, a proto žalovaná odkázala též na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabírala tím, jaký je charakter p. k z. ve vazbě na d. p., m. v. p. a o. z. V té souvislosti odkázala na rozsudky N. s. s. ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-16, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 5 Azs 132/2014-45. Žalovaná se nezabývala žalobcovým tvrzením o v. na p. c., kterou nijak nedoložil, neboť již z d. v. p. je zřejmé, že nekoresponduje s d. p. uvedeným v p. p.
9. Na úvod je třeba poznamenat, že K. s. v P. se problematikou s. v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců za obdobných skutkových okolností již podrobně zabýval, přičemž účastníci řízení byli dokonce zastoupeni týměž zástupcem jako v této věci a uplatňovali téže žalobní námitky (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 44 A 59/2019-27, a ze dne 18. 12. 2019, č. j. 53 A 16/2019-26). Za situace, kdy je skutkový i právní stav věci shodný a žalobní námitky žalobce obdobné anebo zcela totožné, K. s. v P. nemá důvod revidovat svůj právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích a vzhledem k vyčerpávajícím odůvodněním těchto rozsudků a tam rozsáhle

citované judikatuře na ně plně odkazuje. V tomto rozsudku proto soud na žalobní bod týkající se p. k z. na ú. Č. r. reaguje stručněji.

10. Je nesporné, že žalobce v době k. disponoval p. k z. Ú. p. Č. r. v průběhu správního řízení potvrdil, že předmětné p. bylo žalobci vydáno na dobu od X do X podle § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro z. K. s m. v. p. o. Ch. Předmětné p. ovšem bylo vydáno k z. toliko pro d. p. D. v o. v. b. [kód X přílohy sdělení Č. s. ú. č. 206/2010 Sb., o zavedení K. z. (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „K. z.“)]. V době provádění k. bylo p. p. Žalobce však byl k. při p. v o. H. u V. v o. M, jak s. ú. ch. na p. s. Č. [odpovídá v. p. z podskupiny X P. p. v z., l. a r., d. p. P. p. v r. v. (kód X K. z.)].
11. Soud shrnuje, že žalobce v. p. ve s. Č. v H. u V. b. p. k z., neboť v této době sice disponoval p. k z., které jej opravňovalo k v. d. p. D. v o. v. b., nikoli však k v. p. P. p. v r. v. dle K. z. Žalobce tedy v. p., aniž by splnil jednu z podmínek p. k z., což představuje v. p. b. p., který lze sankcionovat s. v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Pro posouzení v. d. p. v rozporu s p. k z. správní orgány shromáždily a následně vyhodnotily dostatečné množství důkazů, ze kterých vyvodily zcela správné a srozumitelné závěry odpovídající zákonným předpisům i judikatuře. Již z druhu žalobcem p. p., odlišné od p. uvedené v p. k z., je zřejmé, že žalobce v. p. b. potřebného p. Žalobní bod je proto nedůvodný.
12. Správný byl rovněž závěr žalované, která v odůvodnění napadeného rozhodnutí nehodnotila blíže, zda se jednalo o p. c., neboť tato skutečnost by na závěru o v. p. bez p. k z. neměla vliv. Pro úplnost soud dodává, že žalobce ve skutečnosti v. p. na j. m., než stanovilo p. To by samo o sobě ještě neznamenal, že žalobce v. p. n., neboť cizinec může být v. k p. k jinému z. na j. m. v. p., jak ostatně žalobce argumentoval v průběhu správního řízení. Z obsahu správního spisu nicméně vyplývá, že s. K. uvedla, že u ní žalobce z. nebyl a tato s. neměla uzavřenou s. o s. se s. Č. ani s ní nijak nespolečně pracovala. Sám žalobce nepředložil žádnou listinu, která by jeho v. prokázala, tedy kromě jeho tvrzení v obsahu spisu nic nenasvědčuje tomu, že byl na p. c. opravdu v. Nadto základní podmínkou k tomu, aby vůbec z. mohl být v. na p. c., je skutečnost, že na p. c. bude v. takový d. p., pro který má p. p. k z. (srov. § 93 zákona o zaměstnanosti).
13. Žalobce dále nesouhlasí se závěry závazného stanoviska m. v. Č. r. ze dne X, č. j. MV-123606-2/OAM-2018, k možnosti v. žalobce na U. Podle žalobce na U. i nadále probíhá dlouhodobý vnitrostátní o. (v.) k., který nepolevuje na intenzitě, přičemž mezi m. jsou p. v. j. i c. Žalobce v té souvislosti uvádí, že z Informací OAMP vyplývá, že situace na v. U. je neustále napjatá a i. se soustřeďují v D. a L. o. Převážně na tomto území se r. s. r. dopouštějí činů kvalifikovaných jako v. z. včetně m. nebo mimosoudních p. Je tak zcela jisté, že se v rámci celé U. vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo.
14. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce na U., ani tomu soud nemůže přisvědčit. Správní orgán I. stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska M. v., v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání m. v. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. M. v. i m. v. se přitom podrobně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu. Závazné stanovisko m. v. vychází ze zprávy o zemi původu, a to Informace OAMP – U. – Situace v zemi ze dne

X, která je součástí správního spisu. Z této vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace na území U. panuje pouze v okolí tzv. I. d. (v D. a L. o.), ve zbytku země je situace stabilní. Ze závazného stanoviska m. v. dále vyplývá, že s odkazem na usnesení N. s. s. ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, nelze situaci na U. klasifikovat jako t. k., přitom Ž. o., kde žalobce naposledy ve vlasti žil, je plně pod kontrolou c. u. v. a nedocházelo zde k žádným bezpečnostním i.

15. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven skutečnému n. Žalobce však ve správním ani soudním řízení netvrdil ani neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku situace v zemi v. ú. nebo byl takovou ú. o. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval r., že by se tak mohlo stát v budoucnu. Naopak při v. výslovně vyloučil, že by mu při návratu na U. cokoli h. M. i m. v. tedy správně dovodili, že žalobci n. v případě návratu do země původu v. ú., tedy že nejsou dány důvody bránící jeho vycestování. Žalobce žije v bezpečné části země, která je pod plnou k. u. v., jsou zde zajišťovány veřejné služby a činnost státních orgánů, a nedocházelo zde k žádným bezpečnostním i. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
16. Konečně k tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že tato domněnka (dílčí žalobní bod) je velmi obecná a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobce podpořeno. Soud tak závěrem shrnuje, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o s. v. splněny byly, a to z toho důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobce p. na ú. Č. r., aniž by k tomu disponoval ř. p. Tímto jednáním žalobce naplnil podmínky pro uložení s. v. podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny předpoklady pro uložení s. v., byl správní orgán I. stupně zároveň povinen stanovit dobu pro vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a současně dobu, po kterou nelze umožnit žalobci v. na ú. č. s. E. u. (jak vyplývá i ze samotného vymezení pojmu s. v. podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně